

Stand up po sediačky

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2022)	McKinsey

O knihe

Sandra, komička s telesným postihnutím, sa v svojej druhej knihe zamýšľa nad životom a nad všetkým, čo stretáva. Jej stand up komediálne výstupy vás nezdvihnú zo stoličky a neobsahujú vulgarizmy, ale spríjemnia deň, čakanie na autobus či dodajú trochu inšpirácie do úplne bežných dní.

Jemná satira spoločnosti a netypické riešenia akosi nemôžu chýbať v knihe, ktorú napísal chlap. A rozhodne nie je núdza o diskusie o partnerských vzťahoch, ktoré sú iné ako na najrôznejších stránkach pre ženy. Knižka je veľmi krátka, ale má byť tak jednoduchá, ako i užitočná. Ak by ste pri nejakej príležitosti mali napísať nejaký krátky prejav, možno vám pomôže. Stačí sa len zamyslieť, všimnúť si všetko krásne i všetko to, čo je úplne zle a treba si z toho urobiť srandu/Sandru.

Dvanástka

„Mám rada slovné hračky. Patria medzi tie, ktoré na rozdiel od iných kazím len občas. Slovná hračka sem a tam poteší, neublíži, aj keď je niekedy nepochopená. Deti nemám, takže si každá suseda myslí, že budem veľmi rada, ak tie jej deti postrážim ideálne na mesiac. Darmo hovorím že nie, že mám veľa práce a idem na skialpinizmus, neveria mi. Prídu, povedia svojej malej ratolesti, nech poslúcham tetu a idú preč, niekedy aj s cigou v ruke. Sandra, dobre že si tu, ber malú, ja mám rande už za šesť hodín a musím sa namalovať. Ako super. Aj sa pýtam, prečo šesť hodín, keď ja, čo nie som žiadny blesk, to zvládnem za dve či tri minúty. Iná suseda ma využíva, či skôr zneužíva stále, ale ešte nevie moje meno. Raz som Soňa, raz som Saša, raz mi dokonca správne povedala Sandra, ale potom sa opravila na Slávku. Tak sa cítim ako tá najdôležitejšia osoba na svete, len mám prievan v peňaženke. Musím si dať cenník a dopísať, že síce nie som platca DPH, ale 200% navyše poteší, keď už sa starám o dieťa o 200% viac ako reálna matka. Sandra to, Sandra hento, ale tie detúrence neplatia účty. Asi by som sa mala zamerať na detskú prácu, potenciál by to malo. Len po nich neviem kričať. Beriem to ako veľký osobný mínus.“

„Jedno dievčatko, volá sa Eva, ma vždy nejako prekvapí tam, kde je. Dávam na ňu pozor, chvíľu sa pozriem inde a ona je na strome. Čo mám urobiť, roztočiť vozík, dať si na kolesá klince a zachrániť ju? Alebo sa nechám prerobiť na transformera, ktorý dokáže zabávať deti, nudiť dospelých a ešte aj vykonávať práce vo výškach? Evička mi nedávno povedala, že je na dvanástke. Inštinktívne som ju pochválila, že je to dobre. Až potom si prišla na to, ako veľmi som stratená. Aká dvanástka, do pekla?“

„Napadlo mi ako prvé to, čo zaujíma pedofilov. Ona je na nejakom dvanástročnom dievčati? Žiadne iné dievča nevidím. Ona má sedem rokov a keby sedemročná ovládala pubertáčku, tak by to bolo niečo zaujímavé. Niečo medzi šikanou, nepochopením, rýchlym dospievaním a ešte niečím, ani neviem čím. Dobre, dievča to nebude. Dvanástka pivo? Mala by som zobrať alkohol tester? Nútím ju, nech na mňa dýchne. Nevie čo mi to napadlo, ale skontrolovala som, či má dvanástku zub. Má. Teda myslím, vidím všetky. Viem, že zuby sa inak rátaajú u detí ako u dospelých, ale expert na to nie som. Takže pivo to nie je, basa pív tiež nie. Sedí na lavičke a v rukách nemá nič. Ale aj tak tvrdí, že je na dvanástke. Pýtam sa, či nemá pod sebou nejaké náradie, napríklad kľúč. Dvanástku. Nemá. Nie je na žiadnom autobuse, trolejbuse či inom dopravnom prostriedku, ani vo vagóne. Začínam uvažovať ešte viac. Dvanástka môže byť nejaký iný alkohol? A čo takto dvanástpercentná čokoláda? To by bolo málo. Taktiež nevidím žiadnu uniformu, žiadne náradie ani nič, čo by znamenalo dvanásťhodinovú pracovnú smenu. Dávať dvanástky práce znie strašne hlúpo, deti si vôbec neužijú detstvo. Rozhodne sa však nevzdávam a myslím ďalej. Pozerám na mobil a veru nie je čas obeda. Napadlo mi dvanásť stupňov. Len tak sa pozriem na dievčatko a napadne mi uhlomer. Alebo Evička na dvanástej etape Paríž-Dakar. Tam by mohla byť, zhodou okolností by po nehode mohla ležať na dvanástke, takže na dievčati, v dvanástej etape. Alebo v dvanástom pokuse? Viem, že Eva neklame, ale na akej dvanástke môže byť? Dvanástka plech? Dvanásť tehliel? Dvanástka v Mendelejevke je horčička. Zobrala mi tabletku? Zdvíham ju, ale žiadny horčička. V známom filme sa Hliník odsťahoval do Humpolca, ale čo má spoločné Evička a dvanástka, to neviem. Vzdávam to. Ani nemyslím ďalej. Napadajú mi všetky dvanástky, od dvanástej skladby dvanásteho albumu od skupiny, ktorá má dvanásť členov. Dokonca sa objavilo moje matematické ja, ktoré mi hovorí, že dvanástka je deliteľná jednotkou, dvojkou, trojkou, štvorkou, šiestkou a dvanástkou. Je to teda veľmi univerzálne číslo a ja som pekne v háji.“

„Po chvíli sa ma Evička pýta na pastelku. Zabehla by som, ale oveľa rýchlejšie je povedať jej, v ktorom šuplíku sa pastelky nachádzajú. Existuje dvanástka pastelka? Podľa tvrdosti či farby? Možno áno. Odhalila som to? Asi nie. A pretože má sedem, asi nedostane dvanásť úloh z jediného predmetu alebo dvanásť úloh, aké dostal Herkules. Nie je ani na dvanástom mesačikovi, asi nič nemá s dvanástym apoštolom a tu som sa rozhodla, že to vzdám.“

„Nenápadne zazerám na Evičku, ktorá si kreslí. Nie je to žiadna umelkyňa, ale kreslí rýchlo a očividne ju to baví. Pýtam sa, čo kreslí, a ona odpovedá, že loďku. Pýtam sa, či nechce nakresliť napríklad ružu, ale odpovedá mi, že ruža bola omalovánka číslo jedenásť.“

Vojna

„Nebola som na vojne. Na tom cvičení, ktoré voláme vojna, ani na tom, čo niekto nazve cvičením, ale ide sa proti tým druhým s ostrými nábojmi. Mám oproti iným zopár výhod, čím vojnu v žiadnom prípade neschvaľujem, ale na počudovanie by mi nebolo tak zle, ako niektorým ostatným. Tak schválne, mám výhodu, že vyzerám neškodne. Nepriateľ nebude uvažovať nad tým, či náhodou nejdem v supertajnej akcii odkrágľovať jedného za druhým. Len si predstavte Jamesa Bonda na vozíku, alebo Mission Impossible s vozičkármí. Vozičkári nenosia ťažký guľomet, nevenujú sa wrestlingu a tak podobne. Vieme skôr zavádzať, ako utekať do prvej línie a ja osobne som v zavádzaní naozaj dobrá! Každopádne som minule uvažovala, aká by som bola vojačka. Taká tá skutočne profesionálna. V uniforme, ktorú v mojom čísle asi nerobia. Vo vojenských čizmách, ktoré by som síce nemala zladené s farbou vozíku, ale mohla by som efektívne prejsť tých dvadsať metrov, čo zvládnem. Áno, vyhrala som tak trochu lotériu a medzi ľuďmi, ktorí by mohli parkovať na vozičkároch sa mám veľmi dobre. Len nemám auto, vodičák a chuť znižovať populáciu svojou jazdou a čakaním v rade. Teda čakanie v rade nie je problém, ale státie by som fakt nechcela. Ale už trochu odbieham. Uvažovala som nad svojou vojenskou schopnosťou a mám ťažký plán. Krok číslo jeden, veľa sa usmievať. Krok číslo dva, namontovať si na vozíček toľko výbušnín, koľko sa zmestí. Krok číslo tri, zväčšiť si kozy. Áno, znie to odveci, ale dostanem sa k tomu. A teraz krok číslo štyri, dať všetko do perfektného stavu, hoci len raz. Prechádzala by som sa po cestičkách, ktoré ovláda nepriateľ. Len tak, svojou cestou. Vyhládla by som si takú väčšiu skupinu vojakov. Išla by som k nim a zvodne by som sa usmievala. Mysleli by si, že som nejaká neškodná lokálna slečna, ktorá trávi život tým, že na Pokeci hľadá niekoho v uniforme, lebo ostatným na jednoduché ahoj neodpovie. Následne by som si dala dole tričko, mikinu alebo neviem čo, podľa počasia a ich pohľad by sa upriamril na prácu plastického chirurga. Pekne by ma obkolesili a ja by som nahmatala červené tlačítko. Veľké bum. Bola by som hrdinka! Zároveň by som bola feministická teroristka s pocitom nadradenosti a keby tento môj nápad počul nejaký diktátor, tak bude zle. Banda ozbrojených vozičkárov by išla na plastiku a potom na nepriateľské územie.“

„Sandra a ty by si išla na vojnu?“

„Uvažovala som nad tým. Koľko zdravých chlapov by si vybavovalo modrú knižku? Ja by som šla. Mohli by ma zajať a donútiť variť nepriateľom. Morálka by klesla naozaj hlboko. Alebo by mi mohli dať prácu v kopaní zákopov. Neviem si predstaviť niečo šialenejšie. Ja a lopata nie sme kamaráti, ani ja a krompáč. Vlastne ja a práca kdesi v zemi, na nespevnenej ploche, to je ako nápad na veľmi čiernu komédiu s poriadnou dávkou absurdity. Potom by ma dali na stavbu mostov a tam by sa toto všetko stretlo s mojim strachom z výšok. Napadlo mi však aj iné zameranie. Mohla by som byť snajperka. Všetko vybavenie by som si niesla so sebou a mohla by som čakať niekde v kroví. Len ja, ostrelovacia puška a všetky tie chrobáky, pavúky a užovky, pred ktorými sa v hustom poraste uteká len veľmi ťažko. Postavím si pušku na statív a čakám. Vystrelím a rýchlo preč. Alebo vystrelím a pomaly preč? Každopádne nedávno som vyhlásila vojnu zamrznutému kontajneru na plasty. Pocítila som v sebe silu a odhodlanie, ale nakoniec aj tak vyhral kontajner. Viete, aké je pre mňa ťažké otvoriť zamrznutý kontajner? Morálka v čudu, jeden nechť tiež, ale okoloidúci smetiari sa na mňa pozerali aj bez toho, aby som išla pod nôž. Jeden strašne milý ku mne prišiel, chcel ho pre mňa otvoriť, ale nešlo to ani jemu. Tak sme zápasili spoločne a podarilo sa to. Plast išiel do plastu, ja som išla domov a ten smetiari bol pre mňa vojnový hrdina. Ešte mal aj uniformu. Ďakujem, ste úžasní!“

Ideálny partner

„Vybehla som minule vonku, čo v mojom prípade nie je úplne najrýchlejšie, a uvidela som všetky tie pekné dvojice. Dievča ako z rozprávky, chlapec ako z lacného porna a držia sa za ruku. On ťuká do svojho mobilu, ona do svojho, ale sú šťastní. Alebo sú influenceri, jútuberi alebo niečo podobné a robia si štatistiky sledovanosti pekne s úsmevom. Prvé, čo mne napadne, je láska, porozumenie... som žena a jednoducho na takéto veci veríme, sme tak nejako naprogramované. Skúsená žena, ktorá dobre pozná realitu, si však môže myslieť niečo celkom iné. Napríklad im to môže dobre fungovať na verejnosti, ale nemusí im to fungovať v posteli. A o tom by som rada hovorila v tomto standupe. Totiž, som stále slobodná, aj keď mi moja mamička furt niekoho dohadzuje. A tak spím s plyšákom. Má to svoje výhody, dokonca veľa výhod. Mám obrovskú posteľ, no vďaka nemu ju nezaberám celú. Takže lupiny a všetko ostatné sú len na jednej strane postele a nie na celej. Nikto mi nekradne vankúš ani perinu a dokonca keď mu žiadnu perinu nedám, tak neprotestuje. Znáša to úplne pokojne, bez výčitiek. A ja ho mám rada, aj keď neustále pozerá do stropu. Alebo na mňa. Môžem si vybrať. No nie je to úžasné? Macko má ešte niekoľko úžasných vlastností. Pozrie si so mnou romantiku, teleshopping, trápnu reality show a vôbec mu nevádi, že neustále prepínam. Ťukám do ovládača ako d'ateľ, hľadám niečo pozerateľné a on nič. Pozerá či hľadá so mnou. Nevadí mu ani reklama, ani Fico, ani keď nechtiac pustím maďarskú či rakúsku telku. A čo je podľa mňa dôležité, je pri mne. Neodchádza na cigaretu každú polhodinu, ani na malú potrebu každé dve hodiny. Nezvoní mu telefón, nemusí riešiť prácu a nevyhovára sa, že volá s mamou nahlas a tá má vždy iný hlas a prízvuk. Skrátka je môj. Pôjde kam chcem a keď poviem, že pôjde do sprchy, tak je v sprche a neprotestuje proti studenej ani horúcej vode. Dokonca som mu dala rúško, keď som bola chorá, nech odo mňa nič nechytí. Dala som ho aj do vzdialenosti viac ako 2 metre a chýbal mi.“

„A nebol by na niečo predsa len lepší chlap, Sandra?“

„Viem kam smeruješ, to určite áno. Teda ak by mu všetko fungovalo akurát vtedy, keď by som ja mala chuť. Chlap však na rozdiel od macka necháva všade ponožky, neumýva riad, nenakupuje a všetko ostatné. Samozrejme ak to nie je jeden z tých zodpovedných chlapov, ktorí o mňa nezakopnú. Ale hlavne chlapom veľmi nerozumiem. Ani oni mne. Alebo áno? Minule som takto išla na nákup a zapáčilo sa mi niečo v najhornejšej poličke. Len som sa na to pozrela a už mi krásny, vysokánsky sympaták podal čo som chcela. Len tak, bez slov. Žiadne chvastanie a hlúposti, len čistá pomoc. To sa opakovalo ešte v ten deň i v iné dni. Tak som mu pozrela na ruku, že či má obrúčku a žiadnu nemal. Tak som sa rozhodla, že mu jednoducho poďakujem. Hovorím ďakujem, on mi

odpovedal, že to je maličkosť, a ja som zistila, prečo nie je zadaný. Podľa dychu je to ťažký fajčiar, ktorému odhnívajú pľúca a tak si pre istotu neumýva zuby. Hneď som mu povedala, že viem pomôcť s týmto problémom, ale on nevedel o čom rozprávam. Ako naznačíte chlapovi, že by mal viac dbať na osobnú hygienu? Išla som na to rafinovane a podala som mu zubnú pastu. Na to mi povedal, že ich má doma aj desať a ešte žiadnu neotvoril. Rozhovorila som sa o tom, že chlap určite chce viac zabodovať u žien a že toto niekedy urobí viac ako vysoká škola. Na to mi povedal, že vysoké školy má dve, ale že nechce ženu a namiesto ženy má v posteli macka, ktorí mu nefrfla do toho, čo pozerá v telke, nesvieti mu, keď chce spať a hlavne si nenastavuje budík na skorú hodinu. Dostala som nápad, že sa stretieme. Súkromne, v domácnosti. A že sa mu pozriem na zúbok, i keď samozrejme minimálne s respirátorom. Zistila som, že ten muž má nejaké divné vyberacie zuby a už dávno si ich nevyčistil, lebo na to vždy zabudne a nefunguje mu čuch. Tak sme mali o tom dlhú diskusiu, pár vecí sa zmenili k lepšiemu, ale zahlásil mi, že mám lepšieho medveďa, ako má on. Pre toľkú neúctu k svojmu macovi som ho vyhodila, čo znovu chvíľu trvalo, a zaľahla som k tomu svojmu. Ten si síce nikdy nečistí zuby, ale inak má s tým chlapom pramálo spoločné. Ďakujem, ste skvelí!“

Viera

„Pamätáte si niečo z detstva? Keď ste boli ešte malé deti a ešte ste nevedeli, čím chcete byť, ale už sa našla teta kdesi zo vzdialenej rodiny, ktorá presne vedela, čo z vás bude? Nieкто sa pozrel na tú vašu mini hlavičku a už boli nápady, na čo sa hodíte? Ja som si od mala všímala, že s tými nohami to asi nebude veľká sláva, ale chcela som byť cyklistka. Byť v telke, krútiť kolesami a predbiehať všetkých tých spotených chlapov. Nevedela som, že sú odlišné kategórie, ani ako funguje bicykel. Nevedela som nič. Iste, už som na rozdiel od súčasných kotlebovcov vedela ako sa píše bicykel, ale nemyslela som si, že to dám. Bola som nadaná a vrodene nedokonalá? Možno. Ale mala som sen. Potom mi úplne iná teta, ktorá z môjho pohľadu vyzerala úplne rovnako, povedala veľké múdro. Že ak budeš dobrá, tak ti Ježiš pomôže. Povedala som si, že fajn. Každopádne už som vedela z čoho sa skladá bicykel, ale nevedela som, kto je to Ježiš. Neviedli ma k viere. Samozrejme, ako správne dieťa som sa spýtala prečo. Potom prišlo ďalšie prečo, a ďalšie a ďalšie. Toto je dôležité, lebo dieťa si chce dať dohromady súvislosti, pospájať si to, a tak potrebuje vedieť viac vtedy, keď mu to jednoducho páli a chce vedieť dodatočné informácie. Prečo je ten najrýchlejší? Prečo je ten cyklista taký škaredý? Prečo má ružové tričko? Prečo má zelené tričko? Kedy príde Ježiš? Tou poslednou otázkou som mamu zmiatla. Najskôr otázky na šport, potom niečo súvisiace so športom a nakoniec Ježiš. Povedala mi, že Ježiš nepreteká, a ja som sa spýtala tú najlepšiu otázku, prečo.“

„A už vieš prečo?“

„Teraz viem, ale keď som bola malá, tak som nevedela. Mama mi povedala, že mi to nevie tak dobre vysvetliť a že nech idem za otcou. Toho som sa spýtala, kto je to Ježiš, a on krútil očami. Doteraz si to pamätám. Povedal mi, že podľa Biblie je to syn Boha. Tak mi musel vysvetľovať čo je to Biblia a čo je to Boh. Potom mi musel povedať, kto to boli Rimania, ako sa z dreva robí kríž a chudák mi musel hovoriť aj o krvnom obehu. Všetko naraz. Ja som sa tešila, moja hlava sa zväčšovala a mala som pocit, že mu vysávam životnú energiu. Keď som dala asi sedemdesiate prečo, tak som si povedala dost. Objala som ho a povedala som mu, že ho mám rada. A že ďalšie otázky budem mať až keď príde z práce. Nevie, či ho to špeciálne potešilo, ale usmieval sa. Dozvedela som sa veľa a neviem, či som to všetko spracovala správne. Na Vianoce som od Ježiška dostala knihu o Ježišovi a iných ľuďoch. Také zaujímavosti. Kto to bol, čo urobil a tak. Volalo sa to Nový zákon. Ešte som nevedela, čo to sú tie zákony a moje čítanie bolo značne nedokonalé, ale postupne som to čítala a trápila som sa. Uvedomila som si, že to asi nie je celkom pre mňa. Dlhé príbehy o všetkom možnom a ja som si myslela, že tí ľudia museli byť veľmi divní. Samozrejme som sa pýtala, či je niečo aj predtým, lebo že ma to hodilo do deja a niečomu som nerozumela. Pýtala som sa v škole a u známych a nikoho veľmi Ježiš nezaujímal. To som ešte nevedela, že ten Ježiš, ktorý zomrel za naše hriechy na kríži, je zároveň Ježiško, ktorý mame doniesol hriankovač a otcovi strojček na odstraňovanie chlupov z nosa. Dozvedela som sa však ešte jednu zaujímavú vec, že viera v Ježiša nie je jediná a sú aj iné viery. Prebudilo sa moje detské ja a hodilo znovu tú istú otázku: Prečo? Prečo je ich viac? Kto je najlepší? Komu veriť? A čo ak nieкто klame či zavádza?“

„Ako to teda je?“

„Urobila som si poznámky. Hľadala som informácie, kde sa dali, aj som niečo počúvala z audiokazety, hľadala som knihy, ešte som sa aj pýtala jednej známej, ktorá vyzerala ako z druhej strany planéty a to bola z bývalého západného Nemecka. Tá mi porozprávala o všetkých vierach a ja som rada, že som sa mala od čoho odraziť. Kresťania vedia odpúšťať, vymieňajú kamene za chlieb a najskôr som si myslela, že vedia urobiť len chlieb tvrdý ako kameň. Hovorili miluj svojho blížneho a potom sa tisíc rokov masakrovali navzájom. Ešte si pamätám, že nebude žiadny ďalší prorok. Ale potom prišiel. Volal sa Mohamed, doniesol Islam a aj pekné, aj škaredé ženy musia byť zahalené. Potom sa nemusia maľovať a môžu chodiť ako strašidlá, ale len s doprovodom. Povedala som si, že strašidlo s doprovodom nikoho nevystraší. Mohamed povedal, že Boh je veľký a ja som si povedala, že keď som ja maličká, tak si s veľkým Bohom nebudem rozumieť. Potom som ešte počula, že sú takí iní bohovia a je ich veľmi veľa. Jeden vytvára, jeden udržuje a jeden ničí. Ja by som toho posledného vyhodila, lebo som nemala rada tých, čo mi ničili hračky. Vraj sú všetci v nejakých kastách a ja som si povedala, že by som to nechcela. Zabudla by som, v akej som kaste a už by som dostala poznámku. To veru nie. Ešte mi vraveli, že bol taký pán, ktorý má rád harmóniu a sochy a mne napadlo, že má asi rád aj jedlo, lebo bol tučný a usmiaty, ale nie na všetkých sochách. Potom som si to všetko ešte viac spísala a povedala som mame, akú vieru budem uznávať. Ona sa najskôr prežehnávala, potom povedala: Ježiši Kriste, ešte to mi chýbalo. A potom ma už pustila ku slovu. Povedala som, že si urobím vlastnú vieru. Môj Boh bude žena, veľká alebo skôr malá ako ja a zakáže hádky, vstávanie o piatej a zakáže malým deťom, aby sa príliš často pýtali otázku prečo. Moja mama na mňa pozerala ako vyoraná myš a spýtala sa to, čo sa najčastejšie pýtam ja. Otázku prečo. Ďakujem, ste skvelí!“

Elektrina a WC

„Pamätáte si fyziku na základnej škole? Ja veľmi nie, ale viem, že ak mám niečo z kovu, tak sa to vplyvom tepla zväčší alebo zmenší. Boli na to vzorce, ktoré mi z hlavy dávno vypadli a myslela som si, že toto predsa nikdy nevyužijem. Každopádne, keď som išla chvíľu pešo po ľadovej ploche, tak ma krásne natiahlo. Dala som šnúru, akú nedajú niektoré baletky. Samozrejme zdvihnúť som sa už nezdvihla a pomohli mi dobrí ľudia, ktorí ma zdvihli ako pierko. Rýchlejšie, ako som čakala. Výsledok? Tentokrát úplne obyčajný pád na zadok a nové dvíhanie. Teraz už pomalšie. Každopádne, keď padáte na zadok, tak ste niekedy jednoducho radi, že to nebolo na hlavu. Vtedy sa totiž dajú do pohybu najrôznejšie veci. Ako sa mi podarilo minule. Zamrznutá plocha a mne sa podarilo, ani neviem ako, prekrútiť vozík a pocítila som zem chrptom a hlavou. To ma poznačilo. Zrazu mi celá tá fyzika začala dávať zmysel a našla prienik s politikou. Ani o jednom neviem veľa, ale dostala som silnú teóriu. Politika a elektrina majú niektoré body skutočne spoločné. Tak napríklad, v jednom i v druhom je napätie. Elektrické napätie nepopíšem, ale napätie v deň volieb by sa dalo krájať. Všetci sú napätí, či tam budú tí dobrí alebo tí zlí, alebo či pôjdeme niekde dopredu alebo dozadu. A samozrejme, napätím to nekončí. Nasleduje odpor. K tým, čo boli predtým i k tým, čo budú potom. To je taká slovenská špecialita, dávať najavo odpor. Samozrejme, čím väčší odpor, tým menej prúdia dobré nápady a potrebné kroky. Treba urobiť prúd dobrých myšlienok, ale škrtí ho veľký odpor. Čistá fyzika. Aj so stratami. Elektriny, dôveryhodnosti či desaťročí.“

„Nedávno som bola u kamaráta na chate. Ak je to chata, lebo niekto má chatu s dvomi umývačkami riadu. Toto bola skôr chatrč, kde bola jednoduchá komôrka a žiadna voda, ani elektrina. Najbližší záchod v reštike bez Wifi a ochotného personálu, ale so schodmi. WC dole schodmi a bez dobrého osvetlenia. Tak som si povedala, že to dám, to zvládnem. Moja jasná motivácia sa stretla s mojimi nejasnými pohybmi. Pomaly idem, kráčam, keď tu sa v úplnej tme potkýnam o predlžovačku. Padám na zem, akurát pred dverami. Musím na WC, musím vstať, musím všetko. A teraz hlavne musím čítať nápis, ktorý nie je dobre vidno. Niečo s kľúčom. Kľúč je niekde. Kde? Žiadna rohožka, žiadny klinec, miska, nič. Kľúč je u obsluhy? Asi áno. Teraz by som si rada sadla na ten trón, hoci i preto, aby som si jednoducho odpočinula. Čo čert nechcel, musela som sa otočiť a kráčať hore.“

„Dostávam sa až k čašníkovi, alebo ako nazvať toho človeka bez uniformy, a ten mi lámanou slovenčinou hovorí, že kľúče od WC si nechtiac zabudol doma. Aké to bolo prekvapenie, keď som zistila, že býva v tom úplne najbližšom dome. V reštike len jedna dvojica s kávou a on ma odvádza k sebe domov, kde môžem urobiť, čo chcem. Alebo čo potrebujem. Sedím, ďakujem Bohu, v ktorého neverím a zisťujem, že papier nikde. Žiadny toaleták, politické kecy, sudoku, nič. Nikoho nepoznám a som rada, že sedím. Rozhodne sa mi nechce vstať. Ten čašík išiel do práce. Čo mám robiť? Napísať kamarátovi, kde som, a aby mi do cudzieho domu doniesol papier?“

„Dostávam nápad, ktorý sa mi vôbec nepáči. Hlasivky fungujú, tak sa nahlas pýtam, či je niekde papier. Nevie, či ma niekto počuje. Opakujem to a moje prosby by som aj skĺbila s hrozbami, ale čím môžem hroziť? Po chvíli príde akási pani, pravdepodobne matka toho čašníka, a že ona chce ísť na WC a nech ju pustím. Spýtam sa ju na toaleták a ona že ju to nezaujímá. Predstavte si, že by ste boli v mojej situácii. Začala som vyjednávať. Čím skôr bude toaleták, tým skôr odletím. Vraj nech si pohnem, lebo vstúpi dnu a vyhodí ma na ulicu. Vynašla som sa, že zavolám políciu a že mňa, hendikepovanú, chcú vyhodit' na políciu a môžem z toho urobiť škandál a dostanem to do novín. Ukázalo sa, že tá pani je tak trochu hluchá, no po troch zopakovaníach sa rozhodla, že mi pomôže. Toaletáky sú úplne hore, na najvyššej poličke. Alebo by tam mali byť. Vtom som si uvedomila, že je to tak vysoko, že sa tam ani nedostanem, bez toho, aby som vyskakovala. Tak čo mám robiť? Vyskakovať? Našla som stolček a dostala som sa tak vysoko, ako sa len dalo. Len to bolo bolestivé a nepríjemné. Konečne mám jednu rolku. Urobím čo sa dá, vyliezam a ďakujem. Tá pani je nervózna a má so sebou asi osemdesiat kuchynských utierok. Ešte mi stihla povedať, že ma už nechce vidieť a zabuchla sa. Paráda. Mám k nej odpor a dúfam, že ju už neuvidím. Každopádne napätie, čo som tam mala nikomu neprajem. Odchádzam a stretávam toho čašníka, ktorý sa ma spýta, či ešte niečo nepotrebujem. Dostala som návrh. Povedala som mu, že tí najdrsnejší chlapi, ktorí majú najväčšiu šancu u žien, majú toaletáky dole, nie na nejakej najvyššej poličke. Hovorí, že na tom mu nezáleží, lebo jeho mladé žabky nezaujímajú a je na staršie, zrelé ženy. Mám chuť vracať, ale keď viem, kam by som musela ísť, tak prekonávam túto potrebu a idem preč. Tak rýchlo, ako dokážem, a to práve veľká rýchlosť nie je. Ste úžasní, ďakujem!“

Veľká noc

„Pamätám sa, keď sa ma babka pýtala, či sa teším na Veľkú noc. Najskôr som nevedela, čo odpovedať a vlastne som to celé nechápala. Myslela som si vtedy, že Veľká noc je akýsi zvláštny sviatok pre chlapov. Je to niečo, čo je stavané tak, aby sa to chlapcom páčilo a dievčatám nepáčilo. Ešte som vtedy nevedela o všetkých tých Ježiškoch či Morenách. Vedela som však to, čo si stále myslím, že je najdôležitejšie na tomto sviatku. Otec decentne obleje mamu... vedrom vody. Brat sestru, a keďže jej pokazí mejkap, tak je okamžite uzemnený kabelkou. Dedko babku, a z akejsi tradície nie pitnou, ale úžitkovou vodou, ako to robil aj jeho otec kdesi v manufaktúre. Potom to isté, v trochu inom poradí, ale vždy muž šibe ženu. Prútikmi to však veľmi nebolí, tak prečo to je? Prečo tie hlúpe bitky nie sú ako vo filme Slnko, seno a pár faciek? A čo s tou vodou? Už od mladosti som si uvedomovala, že my, ženy, sme trochu viac zamerané na osobnú hygienu ako muži. Častejšie sa sprchujeme, míňame viac vody a aj tak ide tá voda na nás. Čo sme komu urobili? Niekto vás poleje, potom zmláti a následne čo? Máme mať vďaka? Niektorým mužom celoročne šibe, ešte to musia podčiarknuť na Veľkú noc korbáčom, aby sme si nemysleli, že ich to prejde. Najlepšie je, keď sa už dovalia tesne pred obedom, mierne triezvi a skomolia básničku a ty nevieš, či sa máš smiať alebo plakať. Hnusná tekutina nemôže chýbať, zvlášť keď je každý rok rovnaká a každý rok je menej COOL a menej IN, ak sa to vôbec dá. O to vtipnejšie to dopadne na dedine, keď je niektorá slečna jednoducho rýchla a mládenci ju nevedia chytiť. Skrátka je zdravá aj bez polievania. A ak ju nechytia, tak nebude žiadne miss mokré tričko, či miss mokrý kroj.“

„Nezabudni na peniaze.“

„Joj, to by som nemohla zabudnúť. Peniaze hýbu svetom, a to aj na Veľkú noc. Ako malá som nechápala, prečo ženy dávajú peniaze mužom, ktorý ich jednoducho nenechajú na pokoji. Malý šibač si zarobí a dievča nedostane nič, okrem spomínanej vody. Samozrejme, ako som dospievala, tak som si pomaly uvedomovala ešte niečo. Muži šibú aj kvôli alkoholu. Prídu, vyšibú, dostanú po eure a po vajci. A z utržených peňazí idú chľasť. Alkoholická komercia na druhú. A ešte je to tak správne, normálne, tradičné a neviem čo, a že ja ako žena to nepochopím. No nepochopím! Vlni som to vymyslela veľmi jednoducho. Dala som si na Facebooku zaujímavú profilovku, že kto ma vyšibe a obleje, na toho podám trestné oznámenie. A čo sa zmenilo? Zistila som, že keďže som dosť introvertka a veľa ľudí ani nevie, že existujem, tak neprišiel jednoducho nikto. Žiadny kúpači. Tento rok som to ešte upravila. Napísala som, že sa zachovám ako Ježiš a prídem až po troch dňoch. Inak, Ježiš a Morena to dobre zamotali. Najskôr som si myslela, že tá Morena bola úplne obyčajná žena, ktorú popravila mafia a hodila do potoka. Až potom som zistila, že to má byť bohyňa smrti a zimy. Na také by sa oplátilo hodiť Zaklínača. Ešte väčší extrém je to s Ježišom. Vo viere, hlavne v kresťanskej, mám veľké nedostatky. Tak mi ako prvé napadlo, že nebol až tak dobrý, keď teraz oslavujeme, že ho zabil. Až neskôr mi napadlo, že chválime to, že sa vrátil. Teraz si to celé zhrniem. V Piatok zabili Ježiša. My vlastne slávime, že už s nami nie je. Potom sa v pondelok vráti a rovno ide oblievať dievčatá. Teda činnosť, kde sú ženy mokré i keď akurát nechcú byť a muži sú bohatí a opití, aby mohli byť ešte viac opití. Do toho ma dojíma umenie. Vždy ma fascinovali všetky tie babičky a niekedy aj ženy v najlepších rokoch, ktoré zdobia kraslice, pečú veľkonočné dobroty, vyšívajú niečo so zajačikmi a ja neviem čo všetko. Snažia sa, sústredia sa, všetko pripravujú. Mužov však tieto ozdoby nezaujímajú. Oveľa viac chcú peniaze či chľasť, čo je tak krásne slovenské. Kedy ste počuli chlapa hovoriť o tom, aké krásne vajíčko dostal od svojej milej? Ja si nič také nepamätám. Potom je zo ženy umelec. Vytvorí niečo krásne, zaujímavé a prácne, ale nie je o to záujem. Veru, s umením to na Slovensku nie je žiadna veľká sláva. Zato v Nórsku je to celkom iné. Počas sviatkov tam dávajú vraždy. V telke, na internete či v novinách. A vy sa samozrejme snažíte uhádnuť, kto je páchatelom. Napríklad by to mohla byť priveľmi vyšibaná a zmoknutá žena, ktorej umelecké diela nikto nechce. Zbraň? Už ste počuli o tom, že cencúl' je ideálna zbraň, lebo je to samozničujúci dôkaz? Počas Veľkej noci však už cencúle nie sú, tak treba niečo iné. Čo takto masová vražda čokoládovým zajačikom? A ak to z tej bielej blúzky nezíde, tak máme skutočne dobrý dôkaz. Čierne na bielom, alebo v tomto prípade čokoládovo hnedé na bielom. Na záver som si nechala ešte jednu pikošku. Asi viete, že na Filipínach sú niektorí kresťania naozaj extrémni a nechávajú sa ukrižovať. Zoberme si, čo je to vlastne to ukrižovanie. Veľa bolesti z rán a do toho tekutiny. Všetky to je ako naša šibačka, len trochu extrémnejšia a škodia sami sebe. Prečo to robia, to je ich vec, ale ak ma niekto príde v pondelok vyšibať, tak mu navrhmem, že pôjdeme následne na Filipíny a vyskúša tento extrém. A keďže je to chlap, mal by niečo zniesť. Ja by som nič takéto nechcela a myslím si, že je lepšie spomínať na niečo pekné a milé a nie práve na takýto horor. Ale som rada, že sa toto isté nerobí aj v Bratislave. Len si predstavte, že by ukrižovaný potreboval akútnu pomoc, ale sanitka by ostala visieť v dopravnej zápche ako svet a dostali by sa tam až na tretí deň. Ja osobne ďakujem, neprosím. A vy ste úžasní, ďakujem!“

Filmy

„Minule som pozerala film a vôbec ale fakt že vôbec neviem, o čom bol. Bolo tam veľa krásnych žien s dokonalým mejkapom hneď po zobudení, krásnych mužov a bol tam nejaký dej, ale tomu som nevenovala pozornosť. Samozrejme počas filmu išli rôzne reklamy a tie ma vytáčali, ale potom som naďalej sledovala všetkých tých krásavcov a ženy, ktoré len tak neuvidíte na ulici. To, že Hollywood či pokojne aj slovenská produkcia najíma atraktívnych ľudí je síce zaujímavé, ale nie veľmi pekné. Dáva to pocit, že obyčajný človek nemôže byť herec alebo herečka, lebo skrátka nevyzerá dostatočne dobre. Nesplňa štandard. Dokonca v takej miere, že radšej pridávajú efekty, ako keby mali pridať niekoho aspoň trochu priemerného. Videli ste tú právničku, Ally McBealovú? Zaujímavá, milá a príjemná právnička, ktorá má komplexy, že už má tridsať. Samozrejme, herečka mala už vtedy o šesť rokov viac. Prečo dali staršiu herečku? Mám pocit, že pekná tvár je skrátka dôležitejšia ako správne sa trafiť do veku. Mladých hrdinov na škole tak hrajú starší herci, ktorých digitálne omladia. Najväčší extrém je v tom, že to urobia aj s tými, ktorí majú najviac vyzeráť ako vylúčení z komunity a majú byť nezaujímaví. Keby teraz robili nový Baywatch, tak by tam podľa mňa podávali krásne tváričky, ktoré omladia o niekoľko rokov a ani sa nebudú pýtať, či vedľa plávať.“

„V akom filme by si rada hrala, Sandra?“

„Jednoznačne v scifi. Vedecko-technické dobrodružstvo na vesmírnej lodi, to je celé pre mňa! Tak schválne, videli ste na nejakej vesmírnej lodi schody či prahy? Všade je dokonalo rovná podlaha. V takýchto filmoch a seriáloch je väčšinou nejaký ten elitný tím profesionálnych zabijakov, vyjednávačov, zlodejov alebo čohokoľvek. A týchto všetkých niekto čaká na lodi a velí im. Budem veliteľka. Utekať na cudzej planéte pomedzi míny, to by nebolo pre mňa, ale dávať týmto ľuďom psychické uistenie, to áno. Len si predstavte, že by nepriateľ nejakým technologickým vynálezom prišiel až na loď a nebral by ma ako hrozbu. A ja by som ho zmlátila vozíkom. Alebo by som vypustila kyslík z lode a všetci by sa dostali do otvoreného vesmíru, s výnimkou mňa. Ja by som totiž mala dokonalo zaparkovaný a ubrzdzený vozíček. Taktiež by som mohla hovoriť všetky tie technologické slovíčka, ktorým nikto nerozumie a o to viac by boli COOL. Skrátka aktivujem nejaký pekelný vynález na konci série a všetci diváci budú v napätí čakať na začiatok novej, lebo niečo tá OMEGA 3,14 urobiť musí. Ešte môžem byť nejaký pilot. Čo robí pilot v takom tom únikovom či prieskumnom module? Alebo v špeciálnej bojovej stíhačke? Správne, sedí! A to by som dokázala. Na scifi mám jednoducho nadanie. Ešte by som mohla byť mariňák v Avatarovi alebo inžinier. Donesú mi krabicu s hrdzavými káblíkmi a ja to budem opravovať a opravím to tak dobre, že zrazu začne fungovať posun v čase dopredu i dozadu, všetky tie alternatívne reality a neviemaké dimenzie. Taktiež by som mohla byť scifi politik. Zastupovala by som dvadsať osem planét, štyri mesiace, jednu spriateľenú čiernu dieru a lietajúcu červenú telefónnu búdku a všetci by ma milovali, alebo by sa ma báli.“

„A ak by to nebolo scifi?“

„Tak fantasy. Harry Potter, ale taký po našom. Tak ako má Fico sociálnu demokraciu po našom, teda so zlodejmi a mafiánmi. Bola by som v príbehu, ktorý by bol dokonalou zmesou fantasy prostredia a našej reality. Lietala by som na novom prostriedku. MHD na úplne inom leveli. Lietajúca metla pre 45 ľudí. Kontrolovala by som na nej lístky a mala by som možnosť kúzlom dať dopredu tých, ktorým býva na lietajúcich metlách zle. Aby toho nebolo málo, tak by som spravovala skriňu plnú kožuchoch, no tie by boli určené pre vodičkárov. Mali by iný strih. Nieкто by prišiel a prestúpil by na nový vozíček, tak ako jazdeckí poslovovia niekedy menia kone po mnohých kilometroch. Mala by som tam vozíky na všetky príležitosti. Organizovala by som tak hon na líšku na vozíkoch, ale nechýbal by ani odmínovací vozík menom Disabled Božena a samozrejme aj vozík s vírivkou. A ako by som tam porazila zlého čarodejníka? Jednoducho by som ho prešla, alebo by som ho kúzlom donútila nastúpiť na MHD metlu a v najvyššej výške by som úplnou náhodou zistila, že nemá lístok. Všade by bol mier. Má to len jeden háčik. Obsadili by ma len do úlohy kúzelnej storočnej stareny, a to až by mi bolo tak stodvadsať s tým, že ma budú omladzovať, ako vždy. Ďakujem, ste skvelí!“

Elektro

„Niekdе som počula, že muž je stratený v obchode s oblečením a žena v Hornbachu alebo v elektre. Jasné, je to také klasické jedna babka na trhu povedala. Každopádne čítam takéto múdrosti, trhnem telefónom a kábel akosi nejde. Dvanásť percent baterky na telefóne a ja iný káblík nemám. Tak idem. Do elektra. Krútim kolesá a idem do takého s obrovskou reklamou. Opatrne parkujem na začiatku predajne a ako správna žena uvažujem nad dvomi vecami naraz. Kde sú káble? Kde sú predavači? Tých vidím, ale akosi sa štyria hádajú s babičkou, ktorej sa zjavne niečo nepáči. Mňa si nikto nevšíma, a to tam boli samí chlapi. Tak idem hľadať kábel. Práčky, telky, všetko možné, hneď niekoľko hotdogovačov... čo je za mňa len akási rozšírená verzia varechy... a káble nikde. Stretávam staršiu pani, ktorá všetko čistí a má v ruke handričky a pýtam sa jej, kde nájdem kábel. Odpoveď neviem som tak trochu čakala, ale tú nechotu v hlase nie. Mám celkom dobrý sluch, viem aj presne povedať, na ktorom poschodí sa kto s kým háda a kto vyhráva. I keď väčšinou prehrávajú obidvaja. Ale späť do elektra. Hľadám ďalej a narazila som na predavača, ktorý ťuká do telefónu. Jemu sa ťuká, keď má nabitý. Povedala som si, že sa ho spýtam na káble, ale trochu obklúkou. Hovorím mu, že by som tiež rada používala svoj telefón, ale je skoro vybitý. Chvíľu čakám, lebo asi som ho veľmi prekvapila. Ukazuje mi, že tam sú nové telefóny a ide na opačný smer. Veľa šťastia na tom Tinderi, určite si tam nájde tú pravú, pre ktorú bude ten pravý práve on.“

„Nebol tam vedúci?“

„Veru bol. Išla som za ním, rozprával sa s niekým pri televízoroch. Taký starší chlapík. Prišla som k nemu, postavila som sa mu do zorného uhla, teda skôr preparkovala. A on si ma všimol, keď povedal ešte asi dvanásť viet tomu ďalšiemu zákazníkov. Povedala som mu: Prosím vás, vy ste tu vedúci? Odpovedá slušne, že áno. Požalovala som, že nikto mi nechce pomôcť s káblami a či to môže nejako vyriešiť. On išiel ako víchor, okríkol všetkých kavičkárov a tí sa rozhodli, že za mnou pošlú toho, čo študuje Tinder. Pekne demokraticky, že pôjde on. Vedúci sa vracia a ja čakám ďalej. Asi ma ten tinderák nevidí, tak idem bližšie. A bližšie. Ešte bližšie. Staviam sa mu do cesty a on do mňa zakopne. Mohol radšej zakopnúť o ten neskutočne škaredý reprák s menom... Niceboy. Takže pekný chlapec? To je riadne blbý názov. A ten chalan... Slepý je? Blbý je? Je to značka Stupidboy či po našom Blboj? Neviem. Ešte mi zahlásil, nech nezavadziam, lebo má nájsť nejakú ženu, čo chce kábel. Okamžite som mu ustúpila z cesty, smer východ z predajne. Dovi, dopo, nikdy viac. Batéria hlási 6 percent, čo je asi tak maximálna hodnota empatie u toho predavača. No nič, idem do druhého elektra. Iná farba tričiek a hlavne iný prístup. Hneď si ma jeden všíma a pýta sa, ako pomôže. Tak mu vysvetľujem, že môj telefón nemá šťavu. Pýta si ho odo mňa, ako keby chcel zistiť, či v ňom nepašujem drogy. Pozerá naň úplne dole, ako keby to robil pravidelne. Len si predstavte, že k vám príde chlap, zameria sa na vaše dolné partie a ide vám skúmať dierky. Asi tak som sa cítila. Potom zahlási, že pomôže a pekne odprevadí. Hovorí, že tu majú káblíky od výmyslu sveta. Pekné, škaredé, nové, staré, svetielkujúce ako Las Vegas či také tie obyčajné. A že k mojim Dedoles ponožkám sa hodia tieto. Ejha, ten je vnímavý. Ešte poviem, že som niekdе počula, že tie najlepšie káble majú zlaté konce, pričom mi odpovedá, že to sú úplne iné káble a on chápe, že z káblov môže byť človek totálne domotaný. Pekne ďakujem, beriem do ruky ten, čo mi ponúkol a už sa krútim k pokladniciam. On mi hovorí, nech mu neutečiem, lebo že tu je každý z nich dievča na všetko a ešte mi to nablokuje. Tak fajn. Pýta sa ma, či mám kartičku, tak som hneď povedala že tu mám kartičku poistenca i kartičku od konkurencie. Vraj žiadne také a už zo mňa ťahá informácie. Meno, priezvisko... načo je dátum narodenia? Vraj či mám 18. No... mám. Ale pekne ma to potešilo. A rovno sa spýtam, či nechce číslo topánok a ešte som mu povedala, že mám pôvodné kolieska a nejedná sa o tuning.“

„To je iný prístup.“

„Ešte iné bolo, keď ten káblík odbalil a hodil do nabíjačky. Všetko funguje. Vraj to preto, aby som kvôli výmene chybného káblíka neprekročila maximálnu povolenú rýchlosť a nechce byť prefackaný, lebo ho bolí chrbát a zle sa mu zohýba. Srandy kopec. Každopádne ďakujem a keď už som tu, tak sa obzriem, či sa mi niečo nehodí. Krútim sa okolo teliek a vidím telku veľkú ako svet. Ten predavač mi odporúča, aby som si zobrala do kúpelne rovno dve. Vraj stereo. Súhlasím, len to musí zaplatiť on a popri tom prerobiť kúpeľňu. A že teraz sa mi to nehodí, tak som mu navrhla, že to tak spravíme v štvrtok. Smeje sa a ja tiež. Pozerám si práčku a s pokusom o vážnu tvár sa pýtam, či majú práčku na peniaze. Vraj len spredu plnené, vrchovky vykúpil nejaký Marián. Alebo mafián? Rovno sa pýtam, ktorá je najlepšia a ukazuje takú, ktorá stojí dosť, ale vraj neperie len forinty, ale aj eurá, doláre a libry, ale v návode sa spomína, že neberie drobné mince. Už z čistej srandy sa pýtam, či často naráža na takých veselších zákazníkov a on mi hovorí, že práve dnes tu bola pani, ktorá chcela chladničku pre piatich, ale odišla s takou, ktorá je malá aj pre jedného. Sám jej to predával. Samozrejme som sa spýtala, prečo tá pani takú chcela, ale rýchlo som pochopila. Nie je biela, ale taká pekná, ako vanilkový krém. Hneď mu hovorím, že to vymyslela úžasne. Síce do toho nedá viac ako šesť vajčiek, nezmesť sa hrniec ani dvojlitrovka a kuracích prs môže zobrať len malé balenie, ale môže si na ňu niečo položiť. Napríklad nejakú veľkú rastlinku, ktorú bude obžúvať, keďže celá chladnička vydrží pre piatich hladošov tak polhodinku. Smejeme sa obaja a až teraz mi doplo, že nemám

telefón. Vracia mi ho, nabitý na 40% a ja som šťastná ako blcha v BIO RAW a neviem akom kožuchu. Idem domov a cez slúchadlá si konečne môžem znovu pustiť niečo dobré. Pokojne aj elektro. Ďakujem vám, ste skvelí!“

O mužoch, ktorí vedia variť

„My, ženy, to máme jednoduché. Ideme do práce a v nej sme osem hodín. Potom pracujeme doma ďalších osem hodín a potom spíme osem hodín. Je to úplne jednoduchá schéma. Samozrejme, občas sa niečo zmení. Napríklad niekedy namiesto spania nadávame, že niekto vedľa nás chrápe a nemôžeme to ukončiť vankúšom. Inokedy nadávame, že dobrý film dávajú práve vtedy, keď ešte máme prácu, alebo keď už máme kdesi zapísané, že treba ísť spať. Niekto možno nevie, že vydaté ženy majú skutočne dve práce. Variť, prať, starať sa o deti, stále niečo drhnúť a umývať a ešte sme k tomu taký prenosný offline Google. Akosi každý čaká, že vieme, kde sa práve nachádzajú kľúče, ponožky, hračky či čokoľvek, čo už z princípu hľadáme my. A potom sú muži, ako môj kamarát. Nevie si niekoho nájsť, lebo vie variť. Keď toto zahlási na zoznamke, tak sa hneď všetky dve ženy, ktoré si ho všimnú, rozdelia na dva tábory. Chlap, ktorý vie variť je super. Alebo nie? Je to akýsi votrelec v ženskom teritóriu? Schválne som sa ho spýtala, či môžem prečítať jeho uvítaciu vetu pred publikom a odpovedal, že kludne. Tak schválne, chlap ktorý vie variť, upratať, nakúpiť a popri tom nefajčí, nepije, neberie drogy, nevolí Fica a výborne vychádza s každým v práci či v rodine. A odpovede? Samozrejme že ignorácie... alebo dostal super odpoveď, že ak riešiš politiku tak choď do P... však viete kam. Alebo na Fica mi nesiahaj, lebo tí a tí... rozumej tak tristo mien... sú horší. Chudák. Ja som sama, ale viem si predstaviť, že by trikrát do týždňa varil niekto za mňa. Aj to, že by namiesto robotického vysávača behal po byte chlap. A či bude mať robotické pohyby alebo nie, to je mi ukradnuté. Hlavne že bude pekne. Teraz si predstavte, že vám ostanú kuracie prsia v chladničke a chlap k tomu dokúpi kari korenie, urobí ryžu a využije svoje mužné paže na otvorenie kompótu. No paráda. Následne to okomentuje staršia pani, ktorá je stále na polícii, lebo sa jej muž pod vplyvom alkoholu zase pobil. Vraj chlap nemá čo variť a chlap musí byť chlap. Občas nás o tom, akí majú muži vlastne byť, poučujú tvrdohlavé a tradične vychované ženy. Vraj muži sú už raz takí a stačí, keď nám dajú niekedy pokoj. Naposledy som sa o tomto rozprávala s jednou milou pani na zastávke, ktorá sa rozhodla, že bude spravovať rodinné financie. Trochu to pripomína jedného politika z Trnavy. Každopádne to vymyslela tak, že dáva svojmu mužovi vreckové. Na stávkovanie. Obidvaja sú už na dôchodku a keďže starý rád stávkuje na športy, tak to pokojne môže robiť. Nemôže však minúť viac ako 10 eur denne. Normálne môže stavať na toľko zápasov, koľko chce, ale nemôže prekročiť čiastku. Sú tak chudobnejší ako ostatní a hrdý dedo stávkuje, aj keď sa do športu až tak veľmi nevyzná, ale žijú. Dedo navyše niekedy donesie kvety. Nie vtedy, keď je výročie alebo narodeniny, ale keď vyhrá. Zvyšok výhry pekne odovzdá do rodinného rozpočtu. Tak je vlk sýty, ovca celá a nikto nie je tak nadšený, ako stávková kancelária. Dedo tak nevie variť, upratať, nakupovať a vlastne nič, fajčí a pije, ale majú pohodu. Najskôr som sa pýtala, koľko to vlastne ide peňazí na stávkovanie, ale zistila som, že odpoveď viem. Február 280€, Marec 310€. Ona to vlastne už ani neberie na dni, ale na peniaze. Otvorí okno a povie si, že dnes je to podľa jej múdrej knižky mínus 290. A tak nie je Február. Samozrejme ak nie je priestupný rok.“

„Aké vlastnosti sú ešte nežiadúce?“

„Tých je. Napríklad existuje chlap, ktorého vyhodila žena z domu za to, že bol darovať krv. Vyhodila ho žena, ktorá si dáva najrôznejšie biele prášky, zapíja ich krabicovým vínom a zajedá studenými clever párkami, pretože sa nemohla pozerieť, ako sa ničí. Na jednej strane... no dobre, ani na jednej strane tomu nerozumiem. Iný dostal kopačky, lebo svoju milú zobudil. Bol u nej prvý deň, opravil jej úplne krivé dvere, ktoré sa ťažko otvárali a zatvárali, ale prerušil jej spánok. Žiadna drsná fráza, typu preruš mi spánok a ja ti preruším dýchanie. Aspoň to nebol dlhý vzťah. Každopádne už k nej nemá odomknuté dvere. Toto ešte nie je samozrejme najväčší extrém. Ten zažila moja známa. Našla si chmuľa, ktorý bol hlúpy, trápny, úplne nešikovný a nevychovaný, dokonca nemal ani základy osobnej hygieny a vôbec žiadnu osobnosť či charizmu. Ale bol vysoký. Barborka má meter štyridsať len v lodičkách a on má dve metre čistej prázdnoty a miniatúrny mozog veľkosti hrášku pripojený k mieche. Ona ho preto ľúbi, on nevie že existuje a ja to mám potom všetko počúvať. Aj som jej povedala, nájdí si normálneho chlapa, ale nie, ona chce mať fotku s vysokým. V opilosti všetky spoločné fotky zapálil a vy už viete, kto to mal všetko počúvať a vysvetľovať. Každopádne väčšina vzťahov nie je o tom, že jeden je dobrý a druhý je zlý. Chyby robia všetci, niektoré nedorozumenia sa nedajú vysvetliť a hlavne, keby sme boli všetci úžasná a dokonalí, tak by to bola neskutočná nuda. Ďakujem vám, ste skvelí!“

Slováci a sťažovanie sa

„Včera som sa pýtala kamarátky, aké má plány na dnes. Je trochu svojská a aj preto sa jej na to pýtam pravidelne. Ráno sťažovanie sa, na obed tiež, večer tak isto a v noci si bude vyčítat, že nevybavila všetko čo mala a mala sa viac sťažovať. Áno, ona je extrémny prípad, ale čo my, ostatní? Ako často sa sťažujeme? Zobudíme sa a čo robíme? Trieskame po budíku, ktorý nás chce zobudiť. Nechápavo ho slovne posielame do najrôznejších telesných otvorov a pritom sme si ho sami nastavili a on sa len stará o to, aby sme stihli prácu, školu či najrôznejšie povinnosti. Sťažujeme sa, keď ideme niekam, kam nechceme ísť. Alebo keď tam ideme a navyše chytíme dopravnú zápchu. Sťažujeme sa doslova od rána do večera a niekedy aj od večera do rána. V práci sa sťažujeme, že chceme byť doma a doma sa sťažujeme, že by sme radšej boli v práci. Psychika v háji a tak treba nájsť niekoho, kto si to všetko vypočuje a kto povie náš názor trochu iným hlasom. Poznám to na sebe. Mám sa dostať z miesta A do miesta B, ale to nejde. Autobusy sa nepretlačia cez zápchu a iný opúšťa zastávku na znamenie skôr, ako by mal podľa rozpisu prísť. Večer chcem skočiť do potravín, ale vidím a hlavne počujem ľudí, ako sa sťažujú, že je večer toľko ľudí. Neprispeli tomu aj oni svojou trochou? Idem k zmrzlinovému stánku a čo tam počúvam? Kopček je drahý, tú dobrú zmrzku už nemajú, tá nová zmrzlinárka je škaredšia ako tá predtým a menej sa usmieva a navyše je pomalá, ako keby to robila jednu hodinu. Tak sa jej prihovorím a viete, čo som zistila?“

Zistila som, že som prvá, kto sa spýtal na odporúčenie. Aj to, že je tu sama prvú hodinu. A aj to, že si všíma, že sa každý sťažuje a ona to musí pretrpieť, lebo musí živiť dieťa a toto má ako brigádu popri namáhavej práci. Rozhodla som sa, že ju pozvem na zmrzlinu. Jasné, že som bola prvá. Všimol si to nejaký dedko, ktorý chcel, aby som aj jemu zaplatila zmrzku. Pekne a citlivo som ho odmietla, za čo mi začal pekne nadávať. Teraz sa nestážujem, ale beriem to ako prvenstvo. Prvýkrát som niekoho odmietla v zmrzlinovom stánku, prvýkrát som dokázala povedať jasné nie celému kopčeku. A toto je dôležité. Niečo robiť, na čo môžeme byť hrdí. Pokojne i maličkosti. Nie len sťažovať sa, že toto a toto je nafigu. Keď niečo je nafigu, tak to nafigu aj ostane, kým to niekto nezmení. Dala som si dnes ráno deň bez sťažovania sa. Nestážujem sa na budík ale naopak, poďakovala som mu. Dúfam, že ma nikto nepočul, lebo už by som dostala nejakú kvalitnú diagnózu. Poďakovala som vodičovi, ktorý mi zastavil a pomohol na palubu. Taktiež som poďakovala kuriérovi, ktorá mi dal balík priamo na kolená a nenechal ho na zemi. A viete čo? Som šťastná. Prišla som do tejto sály, kde môžem rozprávať priamo a o čom len chcem a som vďačná za každého, kto ma počúva. Dvojnásobne za toho, kto so mnou aj súhlasí. Môžem sa sťažovať, že v treťom rade je prázdno, alebo že tu nemám nachystanú minerálku. Mám na to právo, frflať ako bežný občan tejto krajiny. Ale mám tiež právo doniesť vodu pre niekoho, kto bude vystupovať za mnou. Urobím to? Môžem, prečo nie. Taktiež môžem povedať, že sťažovanie mi zatiaľ nikdy nič nedalo. Existujú ľudia, ktorí sa vedia sťažovať lepšie, akčnejšie a agresívnejšie a ja som oproti nim tichá myš. Tak nech si vyhrajú v svojej disciplíne. V tejto nesúťažím a tak sa nemôžem ani sťažovať za posledné miesto. A to je dobre. Nevieam, či ste aj vy mali spolužiakov, ktorí sa neustále na niečo sťažovali. Výhovorky, malé a veľké klamstvá, lenivosť, no čo len chcete. Mala som dvoch. Jeden sa sťažoval na všetko a nikto ho nemal rád. Druhý to isté, až kým si nezobral nejakú motivačnú knižku. Začal sa viac učiť a tak mal lepšie známky. Naučil sa slovíčka ako ďakujem a prosím a už nebol na okraji. Nikdy neveril ľuďom, ale naučil sa pozerieť na problém aj očami toho druhého. Výsledok? Nevieam kde je teraz, nie je na Facebooku. Ale hádam to niekam dotiahol.“

„Ale aj ty sa sťažuješ. V každom výstupe.“

„Samozrejme, niekedy to jednoducho potrebujem dostať zo seba von. Ako každý človek. A keď niekto predo mnou na verejných WC nedoplní toaleták, tak mi ostáva asi len sťažovanie. Občas však môžeme urobiť viac. To viac je niekedy s menšou námahou ako neustále vymýšľať, čo všetko urobil niekto zle. Ukazovák je ukazovák na to, aby sme ukazovali, čo je zle. Ale máme väčšinou dve zdravé ruky a u väčšiny z nás aj dve zdravé nohy, aby sme niečo zmenili k lepšiemu. Každopádne som sa naučila ešte jednu vec. Môžeme sa sťažovať, že v telke je reklama a hlavný program mešká. Ale môžeme aj zobrať do rúk knihu, utrieť pár políc od prachu alebo robiť čokoľvek iné a čas nám ujde skôr, ako keby sme sa len sťažovali. Ďakujem vám, ste skvelí!“